

Chương 4

Thời gian qua ở đây cũng đủ khá lâu. Buổi nay chàng ra đồng làm việc đã thấy quen và vui vẻ hơn. Chàng cho đó là một bổn phận nên đem cả lòng tận tâm hăng hái ra làm.

Péng bảo Hàm:

- Đạo này thầy làm ruộng đã giỏi lắm rồi, đắp bờ đã khéo chẳng kém gì con trai trong làng đâu. Dân làng vẫn gửi lời khen thầy đấy.

- Thật không Péng?

- Thật đấy. Ừ mà đạo này Hàm phải nói tiếng Thái nhé. Hàm thuộc tiếng em rồi cơ mà.

Hàm nhìn nàng và nàng cũng nhìn chàng nũng nịu:

- Được rồi tôi sẽ chiều cô nhé. Thích chí lớn phồng lên rồi đấy!

Hàm thích đùa cợt với Péng, người con gái quen chàng, quen từ thuở đầu mới tới. Có đôi khi chàng tự hỏi lòng mình đã yêu cô con gái hạt ngọc kia rồi chẳng?

Chàng kiểm điểm những ký ức nhận thấy mình vô lý hết sức. Một đôi lúc Péng cười đùa với người trai tráng trong làng, chàng thấy khó chịu và bực bội vô ngần. Chàng tự nhủ:

- Cái thằng này buồn cười nhỉ, người ta có phải là người yêu của mình quái đâu mà giận dỗi suông. Người ta nói chuyện với ai thì mặc, tại sao lại bực tức một cách vô lý điên cuồng như thế?

Lúc nói chuyện với nàng, chàng thấy yêu đời hơn và cũng là một khích lệ đáng quý. Mẫu chuyện tuy nhạt nhẽo đến đâu, nhưng lúc có hai người cũng trở thành hay ho và hứng thú. Chàng nhận xét thấy cử chỉ và hành động của Péng rất thân mật mỗi khi đối diện với chàng: " Có lẽ cả hai chúng ta yêu nhau rồi mà không biết." Chàng quyết định buổi chiều hôm ấy sẽ nói rõ cho nàng hiểu như vậy. Chàng vừa đi vừa nhảm : " Có lẽ chúng ta yêu nhau mất rồi mà không biết". Dứt lời chàng ngoảnh lại phía sau nhìn như sợ ai nghe mất.

Chàng cứ bồi rối tự hỏi lòng mình, đắn đo xem có nên mào đầu như vậy hay không? Hoặc là quá tình tứ và cô ấy mắng cho thì sẽ đối phó ra sao? Chẳng lẽ nào như thế được, nàng sẵn sóc mình khác hẳn buổi đầu. Từ một mẫu com lam lót dạ, hoặc chậu nước nóng rửa mặt về những buổi chiều đông giá rét nàng đều

tỏ ra một người vợ ngoan ngoãn, hiền hậu, đáng yêu và thủy mì. Nhất định phen này lấy nàng làm vợ. Người sơn cước chiều chồng thì còn gì bằng nữa. Có thể như người đàn bà Nhật đã từng chiêm ưu điểm ấy.

Người Thái đẹp lắm chứ! Búp tay thon thon duyên dáng và đáng yêu lắm. Không phải cái đẹp giả tạo như những nàng thiếu nữ kinh thành; nhờ son, phấn, nước hoa, mà đẹp với dáng mộc mạc thơm tho hơn nhiều.

Chàng đang miên man hưởng ý nghĩ về tương lai thì bỗng có tiếng người âu yếm gọi:

- Thày ơi! Chiều nay về sớm nhé! Chúng mình còn đi chơi xem gỗ cồn... Đẹp giờ mùa thu mà không đi chơi cũng phí mất cái tuổi xuân!

Mới thoát nghe Hàm đã cho rằng người con gái đường rừng ấy quá lãng mạn; nhưng về sau mới hiểu những lời nói hai nghĩa ấy, chỉ có một nghĩa thành thật mà thôi.

Cả hai trở về nhà vào lúc mặt trời lặn, rồi họ rủ nhau xuống nhà người chú ruột sơn nữ.

Ông Bang, bố Péng, bảo Hàm:

- Hôm nay thày đi chơi xem gỗ cồn cho vui. Ở dưới xuôi ta không có trò chơi ấy.

Đôi bạn dắt nhau đi trên con đường làng gồ ghề, lấm lúc lại bùn lầy nữa. Hàm bảo nàng:

- Đường ở đây chẳng bao giờ khô ráo cả.

- Vâng.

Hàm thấy người yêu chiều nay nói ít đi, và nếu có trả lời thì cũng chỉ là cái bóng của chàng, trước đây bất cứ kết thúc của câu chuyện hay hoặc dở chỉ gật gù hoặc vâng là cùng. Chàng cũng không hiểu lý do nàng buồn. Sau bao lần chàng cố can đảm để hỏi:

- Cô Péng sao hôm nay buồn tẻ! Cô cho tôi biết được chẳng? Nếu có thể chúng mình cùng bàn luận.

Yên lặng trong một phút, nàng ngược mặt nhìn chàng và câu đáp tỏ vẻ cảm động chứa chan:

- Péng có một câu chuyện này muốn hỏi Hàm nhưng liệu Hàm có trả nhời không? Hứa đi nào! Hứa đi! Péng sẽ nhờ Hàm cho biết ý kiến!

Tâm trạng chàng lúc bây giờ cũng chẳng khác gì nàng: lòng yêu đương đang muốn biểu lộ; song chưa ai dám nói ra bằng lời vì sợ rằng quá trắng trợn. Chàng biết Péng rất có ý tứ không muốn thú nhận trước, nhưng lần này tình yêu đã quá nặng, nàng không thể ngăn cản được nữa. Nhất định nàng phải nói. Chàng mừng hơn; trong lòng thúc dục "nhận đi". Hàm gật đầu:

- Péng kể cho Hàm nghe nào.

Nàng rụt rè mãi mới dám nói:

- Trước đây có một người Việt vào bản Bắc làm ăn cũng như Hàm bây giờ, nhà ấy có một cô con gái rất xinh. Sau một thời gian cả hai người trở nên thân mật và cuối cùng yêu nhau. Péng đồ thầy biết họ có lấy được nhau không nào?

Hàm đáp:

- Việc họ lấy nhau hay không Hàm biết làm sao được? Péng cứ kể hết đầu đuôi câu chuyện cho Hàm nghe.

- Anh ấy trước kia yêu người sơn nữ bao nhiêu rồi sau lại chán bấy nhiêu. Buổi đầu hứa hẹn ngày cưới nồng nàn cuối cùng lại bỏ bẵng chạy theo người con gái khác. Hàm xem có buồn cười không? Nếu vào trường hợp của Hàm thì việc ấy sẽ định liệu ra sao? Và một khi đã yêu, có bao giờ để xảy ra như vậy không?

Hàm cười, chàng thậm khen người sơn nữ ấy rất khéo léo trong việc dò xét tâm lý tình yêu. Nàng thử đem một thí dụ tương tự raướm hỏi để mong lời đáp lại sẽ là câu trả nhời trực tiếp cho đời nàng. Chàng tự nhủ: "Cô gái này nhận xét tinh tế lắm, giỏi đấy...! Ít nhất câu hỏi nàng cũng phải nung nấu biết bao nhiêu đêm trường."

Mắt nàng vẫn nhìn thẳng mong đợi chàng trả lời. Nhưng lâu quá nàng phải dục:

- Kìa anh (chết... thầy) trả lời em đi.

Chàng dẫn giọng từng câu một rất mạch lạc:

- Em (xin lỗi tôi quên, cô Péng) câu chuyện của Péng vừa kể rất hay nhưng tiếc rằng không phải của chúng mình nên tôi chẳng có ý kiến nào để phát biểu cả. Nếu nó là chuyện của chúng mình thì chắc Péng hoặc tôi đã phải tự bàn từ lâu rồi... Tiếc rằng không phải của ...

Péng ngắt lời đặt tay lên vai chàng âu yếm bảo:

- Anh! Em dư hiểu lòng anh rồi. Chúng ta cùng yêu nhau anh ạ! Péng muốn rằng từ giờ trở đi đừng ai dẫu nhau một điều gì nhé. Hàm cứ gọi em Péng là em cũng được. Em thích nghe chữ em hơn chữ noọng nhiều.

Đôi bạn cảm thông với nhau qua mẩu chuyện, tất cả tình yêu chứa chất bao ngày trong một phút đã bộc lộ. Họ rảo bước nhanh hơn và tiến về phía đầu làng.